

EL LAMPISTA I LA DONA MADURA

Un relat de: [Montse Guillén Galimany](#)

I

- Sos hermosa... - vaig sentir, en trepitjar la vorera.

Vaig mirar a una banda i a una altra, per si hi havia alguna altra possible destinatària per a aquelles floretes.

Davant meu, un jove alt i prim amb una esplèndida cabellera arrissada em mirava somrient, com esperant una resposta:

- Potser un altre dia, avui no estic precisament "hermosa", però gràcies...

La resposta era realment estúpida, absurda, surrealista. No calia haver-li contestat, hauria quedat més "digna".

Aquell David amb granota de mecànic i accent argentí va donar mitja volta i suposo que no hi devia pensar més.

Jo ara havia de trobar un taxi a la desesperada, perquè tenia una entrevista de feina a l'altra punta de Barcelona i només tenia vint minuts per arribar-hi. A la parada, en vaig trobar un de lliure, amb la llumeta verda al capdamunt.

Un cop a dintre, vaig dir l'adreça al taxista i hi vam fer cap. No em treia el xicot argentí del cap. Com vols que et vagi bé amb els homes si els espantes?

Sense ni tans sols treure'm l'anorac, passava revista a la meua vida amorosa, que havia estat ben estrofolària.

Un dia, vaig descobrir que compartia el llit amb un desconegut i va arribar el divorci. Deu anys de matrimoni a fer punyetes: d'aquelles nits boges en què literalment ens menjàvem l'un a l'altre (si la nevera parlés!), ja no en quedaven ni els pots de nata buits. I dels altres, millor no parlar-ne. D'aquell periodista guillat que s'entossudia a vestir-me de Blancaneu i que em fes la morta mentre em feia fotos, no vull ni recordar-me'n. He ensopagat amb cada exemplar!

El trajecte va transcórrer en silenci. El taxista es devia adonar que no estava per orgues i, després d'un educat bon dia, només se'm va adreçar a l'hora de cobrar. Francament, li ho vaig agrair.

Ja havia arribat. No sabia ben bé de què es tractava: la Llúcia m'havia passat una adreça i m'havia assegurat que jo donava el perfil. Vaig entrar en un local on em va rebre una pèl-roja grassoneta, amb veu de soprano, que em va fer esperar el meu torn en una saleta. Després d'una estona, la mateixa veu cridava el meu nom:

- Pilar Segura!!

Em van fer entrar en una mena d'estudi fotogràfic, de decoració minimalista, en blanc i negre. Un home barbut em mirava des de darrere d'una càmera i la dona pèl-roja em donava instruccions.

- Treu-te la roba i posa't això.

"Això" eren uns sostenidors amb unes blondes i la mínima expressió d'unes calcetes.

- Crec que és un error...Jo no...- intentava justificar-me. No entenia què estava passant.

- No has vingut al càsting? Estem buscant protagonistes per a El lampista i la dona madura...

La Llúcia me les pagaria totes juntes! Que jo donava el perfil...quina barra!

- És un error...- anava repetint i, evidentment, no em treia ni els mitjons.

Tot d'una, s'obre una porta al fons a la dreta....

II

No tenia ganes ni d'anar al gimnàs...Quins nassos! Després de 20 anys a l'empresa, em despatxaven gairebé sense cap explicació. No sóc un aval i trobar feina no seria bufar i fer ampolles. Aquella tarda tenia una entrevista i potser hi hauria sort. Amb la moto hi seria en un moment.

A l'ascensor em vaig trobar la Beli. Hi havia quedat algun cop, però era una gata maula. Estava boníssima i en sabia, de tenir-me ben servit. Però ens vam empenyar i em va confessar que fingia, que era molt fàcil posar els ulls en blanc i gemegar i xisclar en el moment precís. Volia el que acaben volent totes: ficar-me al sac i jo, amb un cop, n'havia tingut ben prou. Em vaig casar amb la Sandra. Era de la colla del poble i no m'havia fet mai cas.

Jo era l'Agustinet de Cal Ferrer, un nano tímid i esquifit, que se'n va anar a estudiar a la capital i va tornar a l'estiu fet un Hèrcules. La veritat és que se'm rifaven...Totes menys una. Potser no li agradava el tic a la cella, quan em posava nerviós. Què hi farem! I la Sandra em va portar a l'hort i au! Ens vam casar. Era una capsa de sorpreses. Darrere aquell aspecte de bibliotecària de poble, hi havia un volcà en erupció. Nits senceres de plaer, assaborint cada racó del seu cos tebi, humit i dolç ...Un cop acabada la bogeria, vam plegar i fins ara he anat fent: contactes per internet, locals d'intercanvi, alguna cita a cegues...

Vaig agafar la moto i en deu minuts ja havia arribat. No sabia ben bé de què es tractava: la Llúcia m'havia passat una adreça i m'havia assegurat que jo donava el perfil. Una pèl-roja estrofolària em feia passar a una saleta.

Després d'una estona, em cridaven:

- Agustí Serrat!

La pèl-roja i un home barbut que tenia una càmera em van mirar de dalt a baix.

- Treu-te la roba i posa't això.

"Això" era un tanga de lleopard i una granota de lampista.

- Ei! Però què és això? Però...però...- em volia fondre.

- No has vingut al càsting? Estem buscant protagonistes per a El lampista i la dona madura....

Em vaig recordar de la Llúcia i de tota la seva família. Que jo donava el perfil...Semblava una venjança de quan érem jovenets . No sé com em vaig trobar en una habitació posant-me aquella roba. Semblava un autòmat. Som-hi. Ja que hi ets, la pela és la pela. Al cap d'una estona em van fer sortir.

III

- Vinga, tio, vine ja, que comencem a rodar!- vaig cridar, adreçant-me al paio de la granota.
Va sortir de l'habitació ben decidit i es va acostar a l'aspirant a "dona madura", plantada al mig de l'estudi mirant-se les calcetes com aquell qui no en dóna crèdit.

Ella va alçar la vista i ell es va posar nerviós i va començar a alçar la cella de manera compulsiva.

- Agustinet?

- Piluca?

Quins pebrots!! Aquells dos es coneixien.

- Quina una, la Llúcia!- va dir ell- Ho tenia tot pensat...

No em va donar temps de dir res. Actuaven com si no hi hagués ningú més. Es van dir quatre coses i, a partir d'allà, tot va anar com una seda. Semblava que aprofitaven el temps perdut. Tot era un festival de llengües, llavis, mans, pell, uix!, aix!...focs d'artifici! I mireu que a mi no em va fer de "voyeur", però em pujava la temperatura. Acabaven de néixer Maria Larroca i Natxo Comtal. El lampista i la dona madura seria un èxit!